

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/8/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6423200204
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6423200204.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivicy Hanuskovej a sudcov Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXX, XXX XX C. D., právne zast. Mgr. Martinou Pastier, advokátkou so sídlom Nábřežná 5, 968 01 Nová Baňa, IČO: 36 069 612, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, v konaní o vydanie veci, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 23C/3/2023 – 60 zo dňa 29.09.2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania (výrok II.)
p o t v r d z u j e.

II. Vo zvyšku zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý (výrok I.).

III. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu o ich výške.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č.k. 23C/3/2023 – 60 zo dňa 29.09.2023 uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi:

- osobné motorové vozidlo zn. Volkswagen Golf, EVČ: E. XXX D., VIN: F.;

- doklady od osobného motorového vozidla zn. Volkswagen Golf, EVČ: E. XXX D., VIN: F.; a to osvedčenie o evidencii vozidla časť II, doklad o technickej a emisnej kontrole, potvrdenie o úhrade diaľničnej známky, protokol o kontrole technického stavu časť A813 148, protokol o kontrole technického stavu časť B SKN 380 186, protokol o kontrole technického stavu časť A SKO 812 804, protokol o kontrole technického stavu časť B – emisná kontrola SKN 379 869, návrh na uzatvorenie PZP, doklad o úhrade PZP vo výške 66,- EUR, potvrdenie o poistení zodpovednosti č. 3539362219, odborný posudok o kontrole originality, knižka od vozidla Typeschein s vykonanými servisnými kontrolami, doklad o doručení parametrov vozidla pre potreby kontroly originality, potvrdenie vodiča vozidla ku KO, objednávka ku kontrole originality vozidla, kúpna zmluva zo dňa 10.01.2019, správa o parametroch geometrie vozidla.

- 1 KS kľúč od motorového vozidla zn. Volkswagen Golf, EVČ: E. XXX D., VIN: F.; (I. výrok).

2. V poradí druhým výrokom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 100% do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu o výške náhrady trov konania.

3. Žalobca sa žalobou domáhal vydania osobného motorového vozidla spolu s dokladmi aj kľúčmi, ktoré na základe výzvy vydal žalovanému v súvislosti s trestným konaním vedeným vo veci trestného činu krádeže. Dôvodom bola skutočnosť, že osobné motorové vozidlo bolo považované za vec dôležitú pre trestné konanie. Žalobca poukázal na to, že po zastavení uvedeného trestného stíhania bolo vyšetrovateľom rozhodnuté o uložení zaistených vecí do policajnej úschovy, a to uznesením zo dňa

03.11.2022 s odôvodnením, že k osobnému motorovému vozidlu si uplatňuje vlastnícke právo tak žalobca, ako aj pán G. E., čím vznikla pochybnosť o tom, komu v skutočnosti vec (osobné motorové vozidlo) patrí.

4. Okresný súd dospel k záveru, že podaná žaloba je dôvodná. Mal za preukázané, že žalobcovi svedčí vlastnícke právo. Vychádzal z kúpnej zmluvy zo dňa 10.01.2019, ako aj z vyjadrenia žalobcu a výpovede G. B. v trestnom konaní, ktorý pripustil existenciu dohody so žalobcom, na základe ktorej došlo k odovzdaniu predmetného vozidla žalobcovi, ako aj z výpisu z evidenčnej karty vozidla a potvrdenia poisťovne o poistení vozidla. Nakoľko z obsahu žiadosti poškodeného zo dňa 04.04.2019 nevyplývalo, že by si uplatňoval k zaisteným veciam vlastnícke právo, mal vyšetrovateľ v súlade s citovaným publikovaným rozhodnutím R/1970, na ktoré žalobca poukazyval, zaistené veci vrátiť žalobcovi, ktorý ich do konania vydal, a nemal následne vydávať rozhodnutie o úschove, a to až 3,5 roka po skončení trestného konania, navyše za situácie, keď si vlastnícke právo neuplatnila žiadna iná osoba. Okresný súd neprihliadol na obranu žalovaného, že príslušné policajné orgány konali v súlade so zákonom. Okresný súd dospel k záveru, že žalovaný zadržuje osobné motorové vozidlo neoprávnene, pretože nebolo preukázané, že by si k predmetu úschovy uplatňoval vlastnícke právo aj iný subjekt ako žalobca.

5. Okresný súd priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu z dôvodu, že bol v konaní úspešný v celom rozsahu. Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania súd nezistil, a teda nevidel dôvod na aplikáciu § 257 zákona č. 160/2015 Z.z Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Okresný súd dospel k záveru, že vznik sporu a začatie konania zapríčinil žalovaný, ktorý nepostupoval správne pri rozhodovaní o vrátení zaistených vecí pre trestné konanie po skončení trestného stíhania.

6. Proti druhému výroku rozhodnutia okresného súdu o náhrade trov konania podal v zákonom stanovenej lehote žalovaný odvolanie. Odvolanie odôvodnil v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) a písm. h) CSP, a teda mal za to, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a tiež, že rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. Žalovaný sa v odvolaní nestotožnil s právnym názorom okresného súdu v napadnutom rozhodnutí, ktorý aplikáciou zásady úspechu strany konania priznal nárok na náhradu trov konania žalobcovi. Tvrdil, že takýto záver okresného súdu nepovažuje za správny ani súladný s princípom spravodlivosti. Žalovaný zastáva názor, že v súvislosti s predmetnou vecou sa jedná o prípad hodný osobitného zreteľa s poukazom na § 257, nakoľko postup odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva policajného zboru v Žiari nad Hronom v súvislosti so zaistením a uložením osobného motorového vozidla do úschovy, bol realizovaný plne v súlade so zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi. Konštatoval, že nedošlo k žiadnemu nesprávne úradnému postupu a orgány policajného zboru postupovali správne a zákonne v intenciách § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 Z.z Zákon o policajnom zbore a následne Trestného poriadku. Nakoľko vznikli pochybnosti o tom, kto je skutočným vlastníkom predmetného motorového vozidla, pričom orgány policajného zboru o tom rozhodnúť nemohli, nedopustil sa žalovaný žiadneho pochybenia alebo konania, ktoré by bolo v rozpore so zákonom a ktoré by odôvodňovalo žalobcom uplatnený nárok. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Nitre zo dňa 29.06.2017 sp. zn. 9Co/138/2017, Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16.10.2018 sp. zn. 5Co/100/2018 a Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.11.2020 č. k. 8Co/138/2020 – 199.

8. Žalovaný v odvolaní podotkol, že orgány policajného zboru nemali inú zákonnú možnosť, ako vozidlo zaistiť a následne uschovať, a teda nepovažoval za spravodlivé, aby uhradil žalobcovi aj trovy konania. Mal za to, že v predmetnej veci sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, tak, ako ich vyžaduje § 257 CSP a navrhol, aby odvolací súd žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

9. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý sa stotožnil s argumentáciou okresného súdu, jeho právnym posúdením a rozhodnutie považoval za vecne správne. Mal za to, že nie je pravda, že príslušné policajné orgány sa nedopustili žiadneho pochybenia či konania v rozpore so zákonom, a tiež nesúhlasil s tvrdením, že pri všetkých svojich rozhodnutiach a činnostiach v tejto veci bol ich postup zákonný. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného že do tohto sporu bol len zatahnutý zo statusových dôvodov, bez toho, aby spor priamo zaviniel. Žalobca poukázal na skutočnosť, že hoci aj dotknuté policajné orgány

nie sú priamo súčasťou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „MV SR“), a na začiatku tohto protiprávneho zásahu do súkromnej majetkovej sféry občana boli účastné len tieto policajné orgány, následne už bol priamo sám žalovaný povinný si správne analyzovať, vyhodnotiť celý postup a zistiť by, že osobné motorové vozidlo malo byť dávno vydané.

10. Žalobca v písomnom vyjadrení vo vzťahu k rozhodnutiu o náhrade trov konania uviedol, že v danej veci nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa na nepriznanie nároku na náhradu trov konania. Žalovaný pochybil, ak osobné motorové vozidlo nevydal vlastníčkovi nie len pred začatím konania, dokonca ani v priebehu súdneho konania. Žalovaný v konaní nevedel preukázať ani po uplynutí 60 – dňovej lehoty, ktorá iná osoba si uplatnila právo na ním zaistenú a následne do úschovy uloženú vec. Žalovaný resp. policajné orgány teda týmto konaním porušili zákon a neoprávnenne zasiahli do jeho vlastníckeho práva žalobcu tak hrubým spôsobom, že sa musel brániť podaním žaloby na súd. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie okresného súdu v rozsahu výroku II. potvrdil.

11. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací a príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 CSP včas podané odvolanie žalovaného prejednal, rozhodnutie okresného súdu viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle § 379 CSP a § 380 CSP preskúmal a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (á contrario) CSP uznesenie okresného súdu v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania (výrok II.) postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správne. Vo zvyšku, teda vo výroku I., ktorý nebol odvolaním napadnutý, zostáva rozhodnutie okresného súdu nedotknuté.

12. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

13. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Z dispozičnej zásady vyplýva, že súd v odvolacom konaní vec prejedná v rozsahu, v ktorom sa odvolateľ domáha prieskumu odvolaním napadnutého rozhodnutia. V tomto prípade žalovaný určením rozsahu odvolania (do výroku o priznaní náhrady trov konania protistrane) vymedzil nielen to, ohľadne akých výrokov rozhodnutia okresného súdu nastal suspenzívny účinok odvolania, ale zároveň stanovil rozsah, v ktorom je v prípade sporového konania odvolací súd oprávnený a povinný preskúmať rozhodnutie okresného súdu. Žalovaný sa nestotožnil s rozhodnutím okresného súdu o náhrade trov konania a mal za to, že v prejednávanej veci sú dané dôvody osobitného zreteľa pre ich nepriznanie úspešnej strane, teda žalobcovi.

15. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

16. Len výnimočne nemusí súd úspešnej strane sporu priznať náhradu trov konania. K aplikácii ust. § 257 CSP prichádza do úvahy výlučne ojedinele, a to len v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospieje k záveru, že existujú dôvody, ktoré sú hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 638/2016 z 21.2.2017), v opačnom prípade by tým došlo k závažnému zásahu do základných pravidiel rozhodovania o náhrade trov konania, kedy platí zásada úspechu v konaní.

17. Po preskúmaní veci v rozsahu odvolaním napadnutého rozhodnutia, odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol správne podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 CSP a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok a to, dôvodov hodných osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom okresného súdu, že v danom prípade absentovala existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalobcovi. Odvolací súd nemal za preukázané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti, pre ktoré by bolo možné ustanovenie § 257 CSP aplikovať.

18. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že v predmetnej veci spor vyvolal žalovaný, a to tým, že nezákonne a neoprávnene zadržieval majetok žalobcu. Napriek tomu, že vlastnícke právo žalobcu k zaistenému motorovému vozidlu nebolo po skončení trestného konania nikým spochybnené, uznesením vydaným viac ako 3,5 roka po skončení trestného stíhania, bolo uložené do úschovy. Žalobca nemal inú možnosť ako sa tzv. rei vindikačnou žalobou domáhať vydania veci – osobného motorového vozidla, ktoré bolo zaistené pre trestné konanie a o ktorom neexistovala pochybnosť, že by vlastnícke právo k nemu mal niekto iný okrem žalobcu. Z vyššie uvedeného vyplýva, že okresný súd nemal inú možnosť ako uložiť žalovanému povinnosť predmetné veci vydať a tým žalobe vyhovieť. Keďže mal žalobca v spore plný úspech, okresný súd rozhodol správne, keď žalovanému uložil povinnosť nahradiť trovy konania v celom rozsahu.

19. Neobstojí obrana žalovaného, podľa ktorej existovali pochybnosti o vlastníctve k veci – k osobnému motorovému vozidlu, a to po skončení trestného stíhania. Ak došlo k zaisteniu motorového vozidla zákonne, neznamená to samo osebe, že jeho ďalšie zadrževanie a uloženie do úschovy po skončení trestného stíhania je zákonné. Uvedené je v priamom rozpore so závermi okresného súdu, ktorý mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že zaistená vec – osobné motorové vozidlo, zastavením trestného stíhania stratila status veci podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku, teda veci dôležitej pre trestné konanie. Uznesenie o uložení veci do úschovy vydané po 3,5 roka po zastavení trestného konania nebolo ani podľa odvolacieho súdu vydané v súlade so zákonom. Zásadnou je aj skutočnosť, že zo stany inej osoby okrem žalobcu nebola podaná žaloba, ktorou by si iná osoba uplatňovala vlastnícke právo k tomuto vozidlu. Nedošlo k tomu ani po uplynutí 60 dní od právoplatnosti uznesenia o úschove osobného motorového vozidla. Ani po takto vykonanom dokazovaní žalovaný počas konania nevydal osobné motorové vozidlo.

20. Odkaz žalovaného v odvolaní na rozhodnutia všeobecných krajských súdov nemá žiadny vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, ak je v nich len všeobecná konštatácia a výklad pojmu dôvodu hodného osobitného zreteľa. V týchto rozhodnutiach je naopak výslovne uvedené, že dôvody hodné osobitného zreteľa musia vyplývať z okolností konkrétnej veci, konkrétneho prípadu. Navyše v jednom z nich je v obdobnej veci výslovne uvedené, že v tam prejednávanej veci sa žalobca domáhal vydania vozidla ešte pred vyriešením spornosti jeho vlastníctva, vo vzťahu ku ktorému sa viedlo aj ďalšie konanie. Takéto skutkové okolnosti však v prejednávanej veci okresný súd nezistil, naopak k úschove vozidla došlo po skončení trestného stíhania a nikto iný si vlastnícke právo voči motorovému vozidlu po skončení trestného konania neuplatnil. Okresný ani odvolací súd tak nevzhladol v prejednávanej veci v tomto konaní a ani na strane strán sporu také výnimočné okolnosti, ktoré by mali slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Tieto neboli dané osobitosťami konania, ani stavom konania pred začatím sporu, ani správaním strán sporu počas konania, či okolnosťami uplatnenia nároku. Žalovaný mal podiel na vedení a vzniku sporu.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené neostáva iné, ako uznesenie okresného súdu v napadnutom rozsahu, a to vo výroku o náhrade trov konania (výrok II.) postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP potvrdiť ako vecne správne.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, § 262 CSP, v zmysle ktorého bol žalobca v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a preto má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).